

4) Czy wybór konkretnego sądu miejscowego może zostać uznany za podstawę jurysdykcji międzynarodowej wybranego sądu dla potrzeb art. 17 ust. 3 rozporządzenia nr 44/2001, a jeżeli tak, to czy występuje jurysdykcja międzynarodowa nawet w wypadku, gdy wybór miejscowej jurysdykcji jest nieważny, gdyż narusza on art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków [niedozwolonych postanowień] w umowach konsumenckich ⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. 2001, L 12, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 12 lipca 2010 r. — X przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-334/10)

(2010/C 246/50)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy podatnikowi, który przejściowo korzysta z części dobra inwestycyjnego należącego do jego przedsiębiorstwa dla własnego użytku przysługuje zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. a) i b) oraz art. 11 część A ust. 1 lit. c) a także art. 17 ust. 2 szóstej dyrektywy ⁽¹⁾ prawo do odliczenia podatku w odniesieniu do wydatków na trwałe przekształcenia, które zostały dokonane wyłącznie w celach prywatnego korzystania?
- 2) Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie ma znaczenie to czy przy nabyciu dobra inwestycyjnego został wobec podatnika naliczony w rachunku podatek VAT, który został przez niego następnie odliczony?

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą wymiaru podatku (Dz. U. L 145, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Cypryjskiej

(Sprawa C-340/10)

(2010/C 246/51)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Georgios Zavvos i Donatella Recchia)

Strona pozwana: Republika Cypryjska

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, że:

— Republika Cypryjska, nie włączwszy terenu jeziora Paralimni do krajowego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, naruszyła zobowiązania, które na niej ciąży zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory;

— Republika Cypryjska, tolerując działalność, która poważnie zagraża cechom ekologicznym jeziora Paralimni, oraz nie przedsięwziąwszy środków ochronnych koniecznych do zachowania populacji gatunku *Natrix natrix cypriaca*, który ma znaczenie ekologiczne dla jeziora Paralimni i zapory Xyliatos, naruszyła zobowiązania ciążące na niej zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory w wykładni nadanej jej przez Trybunał Sprawiedliwości w wyrokach w sprawach: C-117/03 i C-244/05;

— nie podjąwszy działań koniecznych do ustanowienia systemu ścisłej ochrony *Natrix natrix cypriaca*, Republika Cypryjska naruszyła zobowiązania ciążące na niej zgodnie z art. 12 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory;

— obciążenie Republiki Cypryjskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, że Republika Cypryjska, nie włączając w grudniu 2009 r. całego terenu jeziora Paralimni do krajowego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, naruszyła zobowiązania, które na niej ciążyą zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory. Republika Cypryjska nie zakwestionowała konieczności włączenia jeziora Paralimni do wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty. Mimo to jezioro nie zostało włączone do krajowego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty przed upływem terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii. W dniu 24 listopada 2009 r. Republika Cypryjska powiadomiła Komisję, że jezioro Paralimni zostało oficjalnie ujęte w sieci „Natura 2000”, ważny północny brzeg jeziora nie został jednak włączony do terenów mających znaczenie dla Wspólnoty. W dniu 24 kwietnia 2009 r. w Dzienniku Urzędowym Republiki Cypryjskiej opublikowana została zmiana planu zagospodarowania jeziora, zgodnie z którą północny brzeg jeziora został przekształcony w teren przeznaczony pod zabudowę. Komisja jest zdania, że ograniczenie zasięgu siedliska nie jest uzasadnione oraz że Republika Cypryjska, nie włączając w całości terenu jeziora Paralimni do krajowego wykazu terenów mających znaczenie dla Wspólnoty, naruszyła art. 4 ust. 1 dyrektywy 92/43/EWG.

Ponadto Komisja uważa, że określona szkodliwa działalność prowadzona na terenie jeziora Paralimni (w szczególności nielegalny pobór wody, rozwój budownictwa, przeprowadzanie wyścigów motorowych i prowadzenie strzelnicy) degradują i niszczą siedlisko gatunku oraz że w związku z tym Republika Cypryjska, nie podejmując środków ochronnych koniecznych do zachowania populacji gatunku *Natrix natrix cypriaca*, naruszyła zobowiązania ciążące na niej zgodnie z dyrektywą 92/43/EWG w wykładni nadanej jej w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości (w wyrokach w sprawach: C-117/03 i C-244/05).

Co więcej, Komisja twierdzi, że taka działalność jak rozwój budownictwa na spornym obszarze i wydzielanie działek budowlanych na północnym brzegu jeziora wywarła negatywny wpływ na siedlisko gatunku endemicznego i jego populację. Wobec tego Republika Cypryjska, nie podjęwszy działań koniecznych do ustanowienia i wprowadzenia w życie systemu ścisłej ochrony zaskrońca wodnego *Natrix natrix cypriaca* poprzez zastosowanie „spójnych i skoordynowanych środków o charakterze prewencyjnym”, naruszyła zobowiązania ciążące na niej na podstawie art. 12 ust. 1 lit. a) i b) w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory.

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-346/10)

(2010/C 246/52)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: G. Zavvos)

Strona pozwana: Republika Grecka

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że nakładając ograniczenia w zakresie wydawania zezwoleń na dopuszczenie do ruchu pojazdów handlowych i prywatnych samochodów cystern, w szczególności w drodze art. 4 ustawy nr 383/1976, art. 6 i 7 ustawy nr 3054/2002 oraz ministerialnych rozporządzeń wykonawczych do tych ustaw, jak również stosując stałe opłaty (w obrębie określonych progów) za usługi przewozowe świadczone przez pojazdy handlowe, Grecja narusza art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (ex art. 43 TWE);

— obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że uzależnienie wydawania nowych zezwoleń na dopuszczenie do ruchu pojazdów handlowych od „potrzeb przewozowych kraju”, które nie są obiektywnie zdefiniowane, ogranicza swobodę podejmowania i wykonywania działalności gospodarczej w Grecji przez przedsiębiorstwa zajmujące się transportem drogowym towarów, oraz jako że tego rodzaju ograniczenia nie są uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, art. 4 ust. 3 lit. a) ustawy nr 383/1976 narusza art. 49 TFUE (ex art. 43 TWE).

Ponadto Komisja uważa, że obowiązek stosowania ustalonych opłat o dolnej i górnej granicy z jednej strony zniechęca przedsiębiorstwa zagraniczne do wejścia na rynek transportu drogowego towarów lub na grecki rynek handlu produktami ropopochodnymi, z drugiej strony zaś utrudnia przedsiębiorstwom mającym już siedzibę na terytorium greckim rozwój własnej działalności, pozbawiając je możliwości konkurencji w